

Sorgarleikir umborð skipi úr Klaksvík í Suðuratlantshavi:

Tveir mans deyðir um- borð uppá fýra dagar

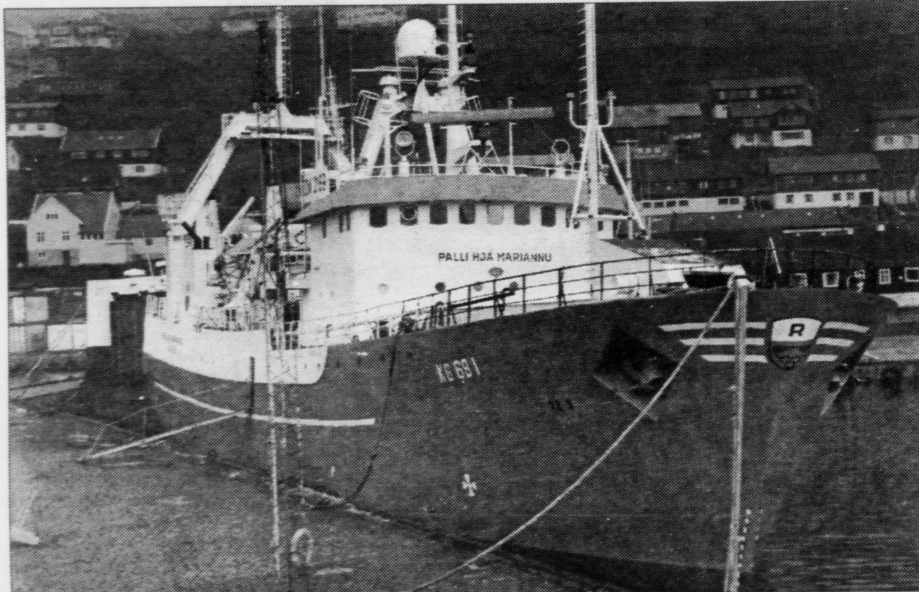
*– Bæði deyðs-
föllini høvdu nát-
úrligar órsøkir
og einki hald er í
leysasøgum um
hitaslag ella
smittandi sjúkur
sigur reiðarin*

ÁKI BERTHOLDSEN

Seinastu dagarnar eru tveir
føroyskir sjómenn í bestu
árum deyðir umborð skipi.

Tað er í sjálvum sær ein
sorgarleikur. Men tað, sum
hefur loypt hvøkk á fólk,
er, at báðir vóru teir við
sama skipi, og tað hevur
fingið leysasøgur um mangt
og hvat at ganga. Talan er
um tveir mans, við Palla hjá
Mariönnu, ið fiskar í Suður-
lantshavi, sum bráðliga hev-
ur mist tveir av manningini.

Sunnudagin í farnu viku
doyði 39 ára gamli Aksel
Olsen í Hvalba meðan Palla
hjá Mariönnu var í Maurit-

Palli hjá Mariönnu úr Klaksvík misti tveir mans í farnu viku. Men báðir doyðu av náttúrligum orsökum

ius og landaði. Og seinni í
vikuni doyði 40 ára gamli
klaksvíkingurin Gunnar
Mørkøre meðan skipið var
á veg aftur til Fiskiskap.

– Teir vóru akkurat farnir
út um morgunin. Men
seinni um dagin bleiv hann
sjúkur. Bóð vórðu beinan-
vegin send eftir hjálp og
Gunnar varð heintaður við
Tyrllu. Men hann stóð ikki
til at bjarga.

Náttúrligar orsøkir

Hesar báðar hendingarnar
hava fingið gongd á leysa-
søgur um mangt og hvat,
báði um hitaslag, smittu-
berandi sjúku og s.fr.

Men Kristian Martin Ras-
mussen, reiðari í Klaksvík
avsannar allar leysasøgur.

– Hetta vóru tvær syrglig-
ar hendingar. Men nú, lækn-
arnir hava staðfest deyðs-
orsøkirnar, er púra greitt,
at báðir doyði teir av náttúrl-
igum orøkum, sigur reiðarin

Hann sigur, at teir vóru
báðir sjúkir. Aksel Olsen
hevði herviligan lungna-
bruna báðumegin og Gun-
nar Mørkøre doyði av inn-
vortis bløðingum. Kristian
Martin Rasmussen sigur, at
tískil var hvørki talan um
hitaslag ella pest.

Hann sigur, at sjálvandi
varð hugsað um báðar móg-
uleikarnar, men teir hava
læknarnir víst aftur. Mynd-
ugleikarnir arbeiddu við tí
møguleikanum, at talan var
um onkra herviliga sjúku,
sum var farin at ganga um-
borð, men tað var slept
beinanvegin, deyðsorsøkir-
nar vórðu staðfestar.

000 riggaði ikki sum tað átti, men:

- Gud var góður við okkum

*-sigur mamman, sum sjálv gróv dótt-
rina leysa úr kavanum eftir skalvalop-
ið í Fuglafirði*

JAN MÜLLER

Maðurin stóð fastur í dur-
unum, og einki sást til
børnini, sum høvdu spælt
uttanfyrri. Nú vóru góð ráð
dýr hjá Honnu Joensen,
sum varð stóð inni í hús-
inum við yngstu dóttirini, tá
skalvin leyp yvir húsini í
Toftabønnum í Fuglafirði
leygardagin.

Hanna Joensen sigur, at
hon eftir at skalvin varð
lopin, fyrst royndi at hjálpa
manninum, sum hevði fingið
snudd í beinið. Síðani
royndi hon at ringja eftir
hjálpi, men telefonin var
deyð. Um somu tíð, sum
hon mátti taka sær av tí
minstu dóttirini, sum hevði

ligið í barnavogni bert stutta
tíð undan skalvalopinum,
royndi hon at finna sær
onkra hjálp. Og leiðin gekk
inn til grannahúsini. Men
ringt var at koma fram. Hon
smokkaði niður alla staðni,
har hon steig í tí bleyta
kavanum.

Tað einasta eg kundi
gera var tí at rulla meg fram.
Tá kom ein fimm ára gamla
dótturin móti mær og segði,
at hon hevði roynt at grívið
systur sína leysa, men tað
gekk ikki. Tí kom hon eftir
már.

Hanna Joensen royndi nú
sjálf at fáa dóttirina leysa,
sum tá lá so gott sum øll
undir í kava. Har hevði hon
helst ligið í eina góða løtu.

–Eg dugi ikki at skilja,
hvussu hon hevur fingið
andað - og at hon ikki var
deyð, tá vit fingið grívið
hana leysa. Har má Gud
hava verið uppi og hjálpt
okkum.

Hanna sigur, at tá 13 ára
gamla dótturin kom undan
kavanum aftur og tóktist
hampuliga væl fyrri spurdi
hon alt fyrri eitt eftir systur
síni og eini aðrari gentu.
Tær høvdu lopið skalv
saman av eini garasju, tá
stóra skalvalopið kom.

–Hetta kundi verið endað
í einum sorgarleiki, og tað
er einki minni enn eitt Guds
undur, at øll eru á lívi í dag
sigur Hanna Joensen.

000 riggar ikki

Hon dylur ikki yvir, at hon
er vónsvikin fyrri ikki at siga
uppst av, at tað ikki skal
rigga at ringja til 000.

–Grannin sær, at okkurt er
heilt galið, at bilurin er
koppaður og endaður í stov-
uni, og at genturnar, sum
høvdu spælt har, eru horvn-
ar. Hann skundar sær at
ringja 000 og sigur frá,
hvussu vorðið er, og at
børnini eru horvin í kav-
anum.

Svarið hann fær er út av
lagi. Spurt verður, um tað
er so álvarsligt og um hann
ikki kann fara yvir og
hyggja, hvat bagir. Hann
fær so sjálvur samband við
brandstøðina. Eftir hetta

ringja tey aftur frá 000 og
spyrja, hvussu gongst.

Hanna Joensen sigur, at
hetta er ikki fyrstu ferð, at
hon hevur havt ringar
royndir av 000. Hon hevur
í ódnarveðri ligið einsamall
inni saman við fýra gentum,
tá rivur komu í takið og hon
royndi at fáa fatur á 000.
Tá varð spurt, um ikki
veðrið fór at batna og um
eg ikki sjálf kundi ringja
eftir brandmonnum.

–Eg haldi, at fuglfirðingar
skuldu givið brandmann-
inum Gordon Petersen, eina
neyðtelefon, so vit sluppu
undan at ringja til 000. Tað
bara tekur tíð.

Hanna Joensen sigur, at
eingin kundi koma at hjálpa

*Húsini hava pakka-
trygging, so tað skuldi
hjálpt. Men her verður
nógva at taka upp hjá Jens
Elias.*

sær at grava. Grannin varð
jú bundin av telefonini fyrri
at fáa hjálp.

Hon sigur, at grannin
Magni Joensen syrgdi fyrri,
at onnur fólk komu til
hjálpar og hevur nógva at
takka honum fyrri.

Hon sigur annars, at tað
er eitt Guds undur, at gentan
ikki doyði undir kavanum.
–Har hevur Gud verið góður
við okkum. Tí her kundi
verið endað heilt galið.